

**autonome
antifa** ★
αντιφασιστική συνέλευση

Η μπροσούρα αυτή αποτελεί την εισήγηση της πολιτικής εκ-
δήλωσης που έγινε στην αθήνα στις 23/ 3/ 2011. Συζητή-
θηκε και εκδόθηκε από την αντιφασιστική συνέλευση
autonome antifa.

Τυπώθηκε στα τέλη του Μάρτη 2011 σε 800 αντίτυπα

Για επικοινωνία: autonome.antifa@yahoo.com

Εισαγωγή

Πριν είκοσι χρόνια, μια φράση κυκλοφόρησε από τα χείλη των νικητών του προηγούμενου πλανητικού ταξικού πολέμου που έμεινε γνωστός και ως «ψυχρός»: το «τέλος της ιστορίας». Και αν τότε η υπερφίαλη σιγουριά του νικητή τους έκανε να πιστεύουν ότι είναι ανίκητοι, η ιστορία απέδειξε αντίθετα ότι τίποτα δεν τελειώνει· πως τίποτα δε μπορεί να τελειώσει. Η μεγάλη αραβική εξέγερση θα μπορούσε να είναι μια ακόμα ταφόπλακα του «τέλους της ιστορίας», ένα μεγαλοπρεπές τέλος του «τέλους της ιστορίας» για την καπιταλιστική μηχανή που θέλει να πιστεύει ότι μπορεί χωρίς αντίπαλο να απομυζά τον πλανήτη σαν να είναι χωράφι της, να σφετερίζεται την ανθρώπινη εργασία σαν να είναι κτήμα της. Και αν η αύρα του ανταγωνισμού στον αραβικό κόσμο μπορεί να σκορπά μια νότα αισιοδοξίας, αυτό δεν σημαίνει ότι το μέλλον διαγράφεται ρόδινο. Η στρατηγική της καταστροφής και του πολέμου που έχει ξεδιπλωθεί εδώ και καιρό σε μεγάλες ζώνες του πλανήτη δεν επιτρέπει τέτοιου είδους αυταπάτες.

Στα όσα ακολουθούν δεν επιχειρούμε μια ανάλυση και ερμηνεία των κοινωνικών και ταξικών ανταγωνισμών στον αραβικό κόσμο. Αυτοί άλλωστε βρίσκονται ακόμα σε εξέλιξη. Προσπαθούμε όμως να βγάλουμε τα πρώτα συμπεράσματα που προέκυψαν άμεσα από την αραβική εξέγερση και αφορούν τους αγώνες και τα ζητήματα που θα συναντήσουμε μπροστά μας εδώ· στα σύνορα της δύσης· εντός του ελληνικού κράτους...

Ο μουσουλμανικός-αραβικός κόσμος είναι λοιπόν ξανά στο προσκήνιο. Αυτή την φορά όχι σαν το κομμάτι του πλανήτη που αποτελεί την προσωποποίηση του «απόλυτου κακού», αλλά σαν άντρες και γυναίκες που αγωνίζονται μαχητικά στους δρόμους αφηφώντας τις σφαίρες και την βία. Η κατάρρευση της αντιμουσουλμανικής ρατσιστικής προπαγάνδας είναι το πρώτο πράγμα που μας προσέφεραν οι άραβες προλετάριοι - όχι στα λόγια, αλλά στα έργα. Όλοι όσοι έχτισαν καριέρες και έβγαλαν φράγκα σκορπώντας το ρατσιστικό τους δηλητήριο στη δύση, θα έπρεπε λοιπόν να έχουν σιωπήσει. Είναι όμως ακόμα εδώ και θα συνεχίσουν να υπάρχουν: όσο ο σύγχρονος φασισμός δε θα δέχεται την έγκαιρη και έγκυρη ταξική απάντηση θα προχωρά ανενόχλητος...

Η θύελλα που προκάλεσαν οι αγώνες στη Μέση Ανατολή και στο Μαγκρέμπ απειλεί ευθέως τις ισορροπίες και τα δεδομένα της ευρύτερης περιοχής, γεγονός που αν μη τι άλλο επηρεάζει τις επιδιώξεις και τα συμφέροντα του ελληνικού κράτους. Και αυτά τα συμφέροντα είναι που θα βρούμε μπροστά μας εντός της ελληνικής επικράτειας. Συμφέροντα που δεν θα επιβάλλονται με βελούδινο χέρι, αλλά με σιδερένια μπότα. Στο κέντρο των εξελίξεων θα βρίσκεται πάλι το παρανομοποιημένο, πολυεθνικό κομμάτι της εργατικής τάξης.

Και τελικά όλοι μας...

A. Η μεγάλη αραβική εξέγερση και η κατάρρευση της αντιμουσουλμανικής προπαγάνδας

Είναι αλήθεια ότι εδώ και μια δεκαετία, από εκείνον τον «επιταχυντή των γεγονότων» που έχει μείνει στην ιστορία ως 11/9, παρακολουθούμε να εκτυλίσσονται στην Μέση Ανατολή και την Ασία μια αλληλουχία πολεμικών επεισοδίων με κοινό παρανομαστή: την δια πυρός και σιδήρου υποτίμηση του μουσουλμανικού προλεταριάτου. Οι μουσουλμανικοί πληθυσμοί μετά το τέλος της αποικιοκρατίας και κατά το δεύτερο μισό του 20ου αιώνα λογίζονταν από την δύση ως πληθειακή μάζα που άξιζε να υπάρχει μόνο ως φθηνή εργασία· κι ως υπάκουοι κάτοικοι πλούσιων σε πρώτες ύλες και γεωστρατηγικής σημασίας εδαφών. Στην αυγή του 21ου αιώνα η λυσσαλέα αντιμουσουλμανική εκστρατεία της δύσης υπό τον τίτλο «πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία» έλαβε διαστάσεις ιδεολογικού, πολιτικού και στρατιωτικού παροξυσμού σκορπώντας πτώματα από την Κανταχάρ ως τη Φαλούτζα και από το Γκρόζνι ως την Γάζα. Ήταν τότε που άρχισε να γίνεται ολοένα και πιο φανερό ότι σε μεγάλες ζώνες του μουσουλμανικού κόσμου η δύση επιδίωκε να σερβίρει βίαιη υποτίμηση μέχρι του σημείου σφαγής εκατοντάδων χιλιάδων μουσουλμάνων. Σήμερα πλέον δεν πρέπει να έχουμε αμφιβολίες: η κοινή μοίρα του προλεταριάτου στον μουσουλμανικό κόσμο είναι να τεθεί στο επίκεντρο των κρεατομηχανών του ιμπεριαλισμού παντού στον πλανήτη.

Στις εκείνες τις περιοχές που δεν αποτέλεσαν άμεσα πεδία μαχών, η επί δεκαετίες παρουσία στυγνών δικτατορικών καθεστώτων με βασιλιάδες, εμίρηδες, στρατιωτικούς μπορούσε να εγγυηθεί την χωρίς προβλήματα και αντιθέσεις επιβολή της στρατηγικής των δυτικών κρατών. Στην Τύνιδα και στο Ριάντ, στην Τρίπολη και στο Κάιρο, μια σειρά καθεστώτα προσέφεραν την κρίσιμη στήριξη τους στους αγγλοσάζονες και τους ισραηλινούς για να ρίξουν το αραβικό προλεταριάτο στον πάγκο του χασάπη. Μέσα σε ένα σκηνικό γεμάτο αντιθέσεις και λεπτές ισορροπίες, μέσα σε πολεμικά επεισόδια όπου ο δυτικός ιμπεριαλισμός συνάντησε μαχητική και οργανωμένη αντίσταση τα τελευταία χρόνια, ένας παράγοντας παρέμενε περιθωριακός στις συζητήσεις για το μέλλον του αραβικού κόσμου: τα εκατοντάδες εκατομμύρια αράβων προλεταρίων θεωρούνταν «παθητικά» για να εκφράσουν την οργή τους, «ανορθολογικά» για να συγκροτήσουν την αντίθεση τους, «ανίκανα» για να διεκδικήσουν μια δικαιότερη κατανομή του πλούτου, «οπισθοδρομικά» για να αντιμετωπίσουν τις προκλήσεις της νέας εποχής.

Που ήταν όμως και τί έκανε αυτό το προλεταριάτο, τον καιρό που ο δυτικός λόγος μας δηλητηρίαζε με αλληπάλληλες δόσεις προπαγάνδας εναντίον του; Οι ραγδαίες εξελίξεις σ' όλη την επικράτεια του αραβικού κόσμου μπορούν να μας δώσουν μια ξεκάθαρη απάντηση.

1. Οι αραβικές εξεγέρσεις και η προπαγάνδα της δύσης

Από τις αρχές του 2011, από την Αίγυπτο μέχρι το Μπαχρέιν και από την Τυνησία ως την Λιβύη, γίναμε μάρτυρες ενός κύματος μαζικής ανυπακοής, αμφισβήτησης, ρήξης (ή και ανοιχτής ένοπλης αναμέτρησης) με τα αυταρχικά, δικτατορικά αραβικά καθεστώτα τα οποία κυβερνούν επί δεκαετίες. Τα δεδομένα και οι ισορροπίες του παρελθόντος κλονίστηκαν ανεπίστρεπτα. Ένα μεγάλο ρεύμα ανταγωνισμού ξετυλίχτηκε με διαδηλώσεις, συγκρούσεις, απεργίες, διαμαρτυρίες και διεκδικήσεις που αντιμετωπίστηκε παντού με τον ίδιο τρόπο: με ωμή βία και καταστολή. Δύο δικτάτορες ήδη εκθρονίστηκαν και μια σειρά αραβικά κράτη δοκιμάζουν με ευρείες παροχές να αποσοβήσουν την κοινωνική αναταραχή· στη Λιβύη ο Καντάφι αιματοκυλά την χώρα και τα σύννεφα του πολέμου υψώνονται απειλητικά· στο μεγαλύτερο μέρος της αραβικής χερσονήσου λαμβάνουν χώρα πρωτοφανείς σε επιμονή και δυναμική κινητοποιήσεις. Ο αραβικός κόσμος ταρακουνιέται συθέμελα και η μεγάλη αραβική εξέγερση προκαλεί ένα κύμα ευρύτερων αλλαγών...

Όλοι οι «έγκυροι» δυτικοί αναλυτές πιάστηκαν στον ύπνο: έμμισθοι υπάλληλοι, σχολιαστές, ιδεολόγοι, πράκτορες των αφεντικών δεν μπόρεσαν και δεν μπορούν να κατανοήσουν και να αποδεχθούν ότι οι «από κάτω» είναι δυνατόν να σηκώσουν κεφάλι, ότι το αραβικό προλεταριάτο μπορεί να μάχεται ανταγωνιστικά, ότι τελικά το «τέλος της ιστορίας» ήταν απλά μια ελεεινή προπαγάνδα της δύσης.

Με βεβιασμένες κινήσεις άρχισαν τότε να ψάχνουν απαντήσεις με πρώτη-πρώτη βέβαια την πλέον απλοϊκή: οι δυτικότεροι νεολαίοι των αραβικών χωρών, λένε, εκμεταλλεύτηκαν το facebook και τα νέα ψηφιακά μέσα επικοινωνίας, τα οποία -κατά το

μάλλον ή ήττον- αποτέλεσαν, λένε, τον καταλύτη των εξελίξεων. Αναμφισβήτητα σε καθεστώτα όπου βασιλεύουν η λογοκρισία και η κρατική προπαγάνδα, η επικοινωνία των ανταγωνιστικών πράξεων και λόγων καθίσταται κρίσιμος παράγοντας για την σύνθεση και τελικά την δυναμική των ταξικών και κοινωνικών συγκρούσεων. Ήταν όμως τα διαδικτυακά μέσα που ανέλαβαν αυτό το ρόλο; Ας σοβαρευτούμε λιγάκι.

Τι να πρωτοπεί κανείς για την φετιχιστική ανοησία που φέρει τον τίτλο «επανάσταση του facebook»; Πιστεύει κανείς πραγματικά ότι η συγκρότηση σχέσεων εμπιστοσύνης και η οργάνωση ανταγωνιστικών κινήσεων σε βάθος χρόνου μπορεί να επιτευχθεί μέσα απ' τα πληκτρολόγια; Μπορεί αυτή η αντίθεση να έχει οποιαδήποτε τύχη απέναντι σ' ένα βάρβαρο αστυνομικό κράτος; Μπορεί η πρόσωπο με πρόσωπο σφυρηλάτηση της συλλογικότητας και της ευθύνης ν' αντικατασταθεί έτσι απλά; Στην πραγματικότητα πουθενά δε χιτίζεται έτσι ο ανταγωνισμός· πουθενά, εκτός απ' την τεχνολογία φαντασία των δυτικών υπηκόων.

Το γεγονός ότι οι εξεγέρσεις ξέσπασαν κατά κύματα μετά την έκρηξη στην Τυνησία, τροφοδότησε και μια άλλη ερμηνεία. Αυτήν που αντιλαμβάνεται την αραβική εξέγερση ως μια αλληλουχία μιμητικών αυθόρμητων πράξεων. Στη βάση αυτής της ερμηνείας οι δικτάτορες πέφτουν σαν τα τουβλάκια του ντόμινο, γι αυτό άλλωστε και οι εγχώριοι μύστες των επιτραπέζιων παιχνιδιών πήγαν στην πλατεία συντάγματος νομίζοντας ότι είναι η πλατεία ταχρίρ και ότι το επόμενο τουβλάκι γράφει «γιωργάκης». Όμως η ιστορία των κοινωνιών δεν ακολουθεί τους νόμους της φυσικής που διάφοροι δημαγωγοί πλασάρουν για να ερμηνεύσουν την κοινωνική ανατροπή. Δυστυχώς για αυτούς η συλλογική άρνηση κι η συλλογική συνείδηση εκτός από ζωντανή, μπορεί ακόμα να στραφεί κόντρα σε όλες τις βεβαιότητες κι όλα τα δεδομένα. Δυστυχώς για όλους τους θλιβερούς απολογητές των αφεντικών, οι άραβες προλετάριοι κατόρθωσαν όλο το προηγούμενο διάστημα να συνθέσουν με κόπο, πίστη και συνεχή αγώνα ανταγωνιστικά τις διεκδικήσεις τους. Γιατί τελικά παντού όπου η φλόγα της εξέγερσης έλαμψε, δεν εξέλειπε ένα μικρό ή μεγάλο παρελθόν αντικαθεστωτικών, κοινωνικών και ταξικών ανταγωνισμών.

Ισχυριζόμαστε ότι οι ερμηνείες που προσφέρει η δύση σχετικά με την ακόμα εξελισσόμενη -σε διάφορα μέτωπα με διαφορετική ένταση και ποιότητα- αραβική εξέγερση είναι ένα ακόμα βήμα υποτίμησης. Ένα βήμα που, χρησιμοποιώντας τεχνοφετιχιστικές εξηγήσεις και στερεότυπα, προσπαθεί να ενσωματώσει τους αγώνες και τα υποκείμενά τους στις δυτικές αναπαραστάσεις και αξίες. Αυτή η δυτική προπαγάνδα θέλει να μας πει ότι οι άραβες εξεγέρθηκαν γιατί έμαθαν να χρησιμοποιούν τις νέες δυτικές τεχνολογίες: το ίντερνετ και τα νέα social media... Ότι η αραβική εξέγερση είναι μια καρικατούρα των δυτικών προτύπων για τους «δημοκρατικούς αγώνες». Ακόμα χειρότερα, ότι αυτοί που εξεγέρθηκαν το έκαναν

με έναν οιονειό ανορθολογικό, «αυτόματο», μιμητικό τρόπο. Ερημνείες που υπόρρητα αποστρέφονται την αυτόνομη βούληση και πράξη των «από κάτω».

Δεν πρέπει να έχουμε αυταπάτες: **ακόμα κι αυτοί που σήμερα μιλούν με κολακευτικά λόγια για την αραβική εξέγερση πλασάροντας ανόητα απλοϊκές εξηγήσεις στο υπνωτισμένο δυτικό κοινό, ήταν οι ίδιοι που χθες συμμετείχαν με την ανοχή τους ή την ενεργή στήριξη τους στην ατέλειωτη προπαγάνδα του δυτικού αντιμουσουλμανικού ρατσισμού. Και είναι οι ίδιοι που αύριο θα ξαναπράξουν το ίδιο.** Γιατί παρόλο που η μεγάλη αραβική εξέγερση ταρακούνησε συθέμελα -ιδιαίτερα στο αιγυπτιακό της σκέλος- όλες τις προκείμενες της δυτικής προπαγάνδας, αυτή η προπαγάνδα, έστω και με μια εξελιγμένη, τροποποιημένη μορφή, θα συνεχίσει στο μέλλον να χαρακτηρίζει το δυτικό λόγο για τις αραβικές χώρες. Κι αυτό γιατί **ο αντιμουσουλμανικός ρατσισμός είναι κομβική ιδεολογική και πολιτική επιλογή του σύγχρονου φασισμού, με σκοπό του τη γενική υποτίμηση και απαξίωση των μουσουλμάνων, αράβων προλεταρίων. Τόσο στο εσωτερικό της δύσης, όσο και στην Μέση ανατολή και το Μαγκρέμπ.** Αυτοί οι «αξιότιμοι» ιδεολόγοι και τα κράτη τους ήταν άλλωστε σύμμαχοι και συνομιλητές με τους άραβες δικτάτορες που βρέθηκαν στο στόχαστρο των εξεγέρσεων.

Στην πραγματικότητα οι δρόμοι των αραβικών μητροπόλεων αποτέλεσαν ένα «σοκ και δέος» για τις δυτικές βεβαιότητες: οι «αόρατοι» άραβες προλεταριοί έστειλαν ένα εκκωφαντικό μήνυμα προς πάσα κατεύθυνση. Οι δυτικοί που είχαν μάθει να λεηλατούν, να εξαθλιώνουν, να δολοφονούν πρέπει να μάθουν να βάζουν στον λογαριασμό τους κι αυτόν τον παράγοντα. Την οργανωμένη προλεταριακή οργή.

Ήδη τα κράτη και οι υπάλληλοι τους βυσοδομούν στα στραγγυλά τραπέζια και στους διαδρόμους των κυβερνητικών μεγάρων παρακολουθώντας τη ρευστή κατάσταση και προσπαθώντας να εξασφαλίσουν τα αυριανά συμφέροντα τους στην περιοχή. Το ελληνικό κράτος μπροστά σε αυτές τις εξελίξεις δεν είναι διόλου αμέτοχο. Πριν όμως ασχοληθούμε με το πώς μας αφορούν άμεσα οι μεγάλες αλλαγές στον αραβικό κόσμο, οφείλουμε να δούμε αναλυτικότερα ποιες είναι οι προκείμενες της δυτικής φασιστικής προπαγάνδας που έγιναν σκόνη από τη μεγάλη αραβική εξέγερση μέχρι τώρα.

2. Η κατάρρευση του αντιμουσουλμανικού ρατσισμού

Στους δρόμους του Καΐρου, της Τύνιδας, της Βεγγάζης και αλλού ήρθε στο φως η δυναμική του ανταγωνισμού στις υποτιθέμενες οπισθοδρομικές κοινωνίες. Ιδιαίτερα το παράδειγμα της αιγυπτιακής

Γυναίκες διαδηλώνουν στο Κάιρο στις αρχές Φλεβάρη του 2011

κής εξέγερσης έφερε στην επιφάνεια το έργο μιας μακρόχρονης πολιτικής, κοινωνικής ταξικής οργάνωσης. Όλη τη δεκαετία του '00 ξετυλίχθηκε στην αιγυπτιακή κοινωνία ένα πολύπλευρο ταξικό κοινωνικό κίνημα που σκληραγωγήθηκε γύρω από σκληρές εργατικές διεκδικήσεις, αγώνες για δικαιότερη κοινωνική πολιτική, κινητοποιήσεις ενάντια στην αστυνομική βαρβαρότητα και στις στημένες εκλογές βίας και νοθείας που έστηνε ο Μουμπάρακ κάθε τόσο. Ωρίμασε επίσης ένα ευρύ κίνημα συμπαράστασης στον παλαιστινιακό αγώνα και ενάντια στην αγγλοσαξωνική επέμβαση στο Ιράκ. Αυτές οι συνθήκες, αυτές οι εμπειρίες κι αυτοί οι σκληροί αγώνες είχαν προηγηθεί των 18 ημερών που έριξαν το 30χρονο καθεστώς του Μουμπάρακ...

Οι αραβικές εξεγέρσεις και ιδιαίτερα η αιγυπτιακή, κατέδειξαν με την ορμή τους την πραγματική φύση της αντιμουσουλμανικής προπαγάνδας: ήταν μια αηδιαστική στη μορφή, φασιστική στην έμπνευση, βάρβαρη στις βαθύτερες επιδιώξεις της και αποπροσανατολιστική για το δυτικό προλεταριάτο ρητορεία που δεν είχε καμία σχέση με την πραγματικότητα. Γιατί την ίδια στιγμή που για τουλάχιστον μια δεκαετία εξελισσόταν η γιγαντιαία ιδεολογική επίθεση της δύσης, οι άραβες προλεταριοί κόντρα και σε αυτή την προπαγάνδα, είχαν ήδη ξεκινήσει έναν σκληρό, υπόγειο και συνεχή αγώνα που υπέσκαπτε τα θεμέλια των καθεστώτων. Βρισκόταν σε πόλεμο μ' αυτούς που τους είχαν βυθίσει στην αφάνεια.

Εργάτριες και εργάτες ιματισμού στην Αίγυπτο σε κατάληψη εργοστασίου το 2007

Ο ρόλος της γυναίκας στις μουσουλμανικές κοινωνίες είναι ένα απ' τα «αγαπημένα θέματα» της αντιμουσουλμανικής προπαγάνδας. Σύμφωνα με αυτή την ιδέα οι «οπισθοδρομικοί μουσουλμάνοι» καταπιέζουν τις γυναίκες, περιθωριοποιώντας τις κοινωνικά. Στο άλλο άκρο οι μεταφемινιστικές δημοκρατικές δυτικές κοινωνίες έχουν ξεπεράσει προ πολλού τέτοιες διακρίσεις και συμπεριφορές. Αν όμως τα πράγματα ήταν πράγματι έτσι, τότε τι δουλειά είχαν οι χιλιάδες γυναίκες που κατέβηκαν στους δρόμους του Καΐρου και της Τύνιδας στα πρώτα κορδόνια των συγκρούσεων; Πώς είχαν πρωταγωνιστικό ρόλο στις οργανωτικές πρωτοβουλίες; Πώς μάχονταν θαρραλέα απέναντι σε αφηνιασμένους παρακρατικούς και μπάτσους; Τι δουλειά είχαν να συμμετέχουν για πολλά χρόνια σε αντιπολεμικές διαδηλώσεις ή σε σκληρούς εργατικούς αγώνες αντιμετώπιζοντας φυλακίσεις, βασανιστήρια και εξευτελισμούς; Η μαχητική μαζική συμμετοχή των μουσουλμάνων αράβων γυναικών κατά τη διάρκεια της αιγυπτιακής εξέγερσης σκιαγραφεί μια εικόνα που απέχει πολύ από αυτή που πλασάρει η δυτική προπαγάνδα. Εντωμεταξύ, αναρωτηθείτε και το εξής: αυτοί και αυτές που ελεεινολογούν τις αραβικές κοινωνίες, έχουν δείξει άραγε έστω το ένα εκατοστό της κοινωνικής μαχητικότητάς τους, ενάντια στην καταναγκαστική πορνεία ή στην εργασιακή εκμετάλλευση των γυναικών μεταναστριών στην δύση. Όχι βέβαια. Και ξέρετε γιατί; Αυτοί και αυτές που χτίσανε τις καριέρες τους πουλώντας ρατσισμό, πιθανότατα έχουν και μια μετανάστρια για να τους καθαρίζει το loft...

Αποδείχτηκε επιπλέον, ότι στις μουσουλμανικές κοινωνίες δεν περιστρέφονται τα πάντα γύρω από τη θρησκεία. Ότι δεν είναι

κοινωνίες φανατικών θρησκόληπτων. Το πολιτικό ισλάμ και αυτοί που το εκπροσωπούν βρέθηκε στο περιθώριο και όχι στο κέντρο των εξεγέρσεων, ενώ στην Αίγυπτο χριστιανοί κόπτες και μουσουλμάνοι διαδήλωναν ενωμένοι ενάντια στο καθεστώς. Και ενώ για χρόνια «έγκυροι αναλυτές» μας ενημέρωναν για τις θρησκευτικές διαμάχες μεταξύ χριστιανών και μουσουλμάνων στην Αίγυπτο και για τον «δάκτυλο της ισλαμικής τρομοκρατίας» που φιλοξενείται στην οργάνωση των Αδερφών Μουσουλμάνων, τα γεγονότα ανέδειξαν μια διαφορετική πραγματικότητα. Αντίθετα με την προπαγάνδα, ήταν το ίδιο το αιγυπτιακό κράτος και οι μυστικές του υπηρεσίες που προσπαθούσε μέσα απ' τη «στρατηγική της έντασης» να υποδαυλίσει διαμάχες μεταξύ των διαφορετικών θρησκευτικών κοινοτήτων. Όστε να ισχυροποιήσει την εξουσία του στο εσωτερικό της χώρας και να ενισχύσει τις πολιτικές του επιδιώξεις στη Μέση Ανατολή. Γιατί, αν και πέρασε σχετικά απαρατήρητο μέσα στον ορυμαγδό των γεγονότων, η χρονιά στην Αίγυπτο δεν ξεκίνησε με εξέγερση, αλλά με μια τυφλή βομβιστική επίθεση σε μια εκκλησία χριστιανών αιγυπτίων κοπτών στην Αλεξάνδρεια που είχε 21 νεκρούς. Η τυφλή αυτή βομβιστική επίθεση πυροδότησε σφοδρές διαμαρτυρίες από την πλευρά των χριστιανών κοπτών, τη στιγμή που το επίσημο κράτος φωτογράφιζε ισλαμιστικές παλαιστινιακές οργανώσεις και οι δυτικοί μιλούσαν για ενέργειες σχετιζόμενες με την Αλ Κάιντα. Παρόλα αυτά, τίποτα δεν εμπόδισε να ξεδιπλωθεί μερικές βδομάδες αργότερα ένα ενιαίο μέτωπο χριστιανών και μουσουλμάνων ενάντια στο καθεστώς Μουμπάρακ, που μάλιστα οδήγησε στην πτώση του από την εξουσία. Και εκεί, μέσα στις ραγδαίες εξελίξεις, χύθηκε φως στην υπόθεση: όπως γράφηκε σε αραβικές εφημερίδες, στις αρχές Φεβρουαρίου ξεκίνησε δικαστική έρευνα η οποία θα εξετάσει καταγγελίες αιγυπτίων δικηγόρων ότι στις επιθέσεις εναντίον των χριστιανών κοπτών εμπλέκεται άμεσα το υπουργείο εσωτερικών του καθεστώτος Μουμπάρακ...

Δε χρειάζεται μεγάλη φαντασία, ούτε κατασκευή σκοτεινών σεναρίων για να καταλάβει κανείς ποιος δοκίμαζε να ωφεληθεί από τις τυφλές επιθέσεις: το αιγυπτιακό καθεστώς με τις «βόμβες στο ψαχνό» προσπάθησε να επιβάλει μια δοκιμασμένη συνταγή. Διαιρεί και βασίλευε στο εσωτερικό, αναπαραγωγή της προπαγάνδας περί «ισλαμικής τρομοκρατίας», διασφάλιση των εξωτερικών σχέσεων με τους συμμάχους στην περιοχή. Αλλά οι αιγύπτιοι προλετάριοι δε μάθησαν· κατήγγειλαν την προβοκάτσια και έστειλαν τον Μουμπάρακ για διακοπές...

Και μόνο από αυτό το επιμελώς αποσιωπημένο γεγονός μπορούμε να λάβουμε μια ιδέα για την προπαγάνδα περί «ισλαμικής

Χριστιανοί προστατεύουν μουσουλμάνους από τους μπάτσους την ώρα που αυτοί προσεύχονται. Πλατεία ταχρίρ.

τρομοκρατίας» στον αραβικό κόσμο. Οι άραβες μουσουλμάνοι τόσο καιρό παρουσιάζονταν ως φανατικοί εχθροί της Δύσης, εναντίον της οποίας θα ασκούσαν ή ασκούσαν ήδη αδιαφοροποίητη και ανορθολογική βία. Σε πείσμα της προπαγάνδας, τα γεγονότα απέδειξαν ότι οι εξεγερμένοι προλετάριοι είχαν την συνείδηση, το πολιτικό κριτήριο και το θάρρος να θέσουν τις δικδικήσεις τους μαχητικά, συγκροτημένα, περιφρουρημένα. Με αξιοθαύμαστη οργάνωση και πολιτικό σχεδιασμό ακόμα και εν μέσω ακραίων προβοκατόρικων ενεργειών.

Διότι εν τέλει, κράτη όπως η Αίγυπτος, δεν είναι «μήτρες της τρομοκρατίας, άζονες του κακού κλπ», όπως ισχυρίζεται η δυτική προπαγάνδα, αλλά κράτη με κρίσιμο γεωπολιτικό ρόλο στην παγκόσμια σκακιέρα των διακρατικών ανταγωνισμών. Είναι περιοχές του πλανήτη με τεράστια σημασία για τα συμφέροντα των δυτικών αφεντικών, όχι απλά γιατί διαθέτουν πετρέλαιο ή σημαντικές πρώτες ύλες, αλλά γιατί αποτελούν κρίσιμες περιοχές, στις οποίες εξελίσσονται οι πλανητικοί ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο οι αντιμαχόμενοι ιμπεριαλισμοί ερίζουν για τον έλεγχό τους. Τον ίδιο λόγο υπηρετεί η ιδέα ότι οι κοινωνίες αυτές «είναι ανίκανες να αυτοκυβερνηθούν». Διότι αν είναι ανίκανες να αυτοκυβερνηθούν, πρέπει είτε να κυβερνηθούν από τους δυτικούς, είτε να υπομείνουν μια στυγνή δικτατορία σύμμαχο της Δύσης...

Με όσα αναφέραμε μέχρι τώρα προσπαθούμε να καταρρίψουμε την άποψη που υπαινίσσεται ότι η ευημερία των πρωτο-

Εξεγερμένοι προλετάριοι στο Σουέζ. Αρχές Φλεβάρη.

κοσμικών δεν σχετίζεται με το λεγόμενο «τρίτο κόσμο» και την καταπίεση των εκεί προλετάρων. Όλοι οι δικτάτορες στις εξεγερμένες αραβικές χώρες είχαν και έχουν στον έναν ή άλλο βαθμό συμμαχία με τα δυτικά κράτη. Η συμμαχία απ' τη μια έχει οικονομική και στρατιωτική στήριξη και απ' την άλλη φθηνά εργατικά χέρια, φυσικό πλούτο και «σταθερότητα». Είναι προφανές ότι η ευημερία των πρωτοκοσμικών δεν είναι καθόλου άσχετη με την εκμετάλλευση των πρώτων υλών και της εργασίας και στον αραβικό κόσμο. Που όπως παντού εξασφαλίζεται με τη βία.

Τελικά οι άραβες προλετάριοι απέδειξαν έμπρακτα και με βαρύ φόρο αίματος ότι δεν επιθυμούν πια να είναι μια μάζα υποτιμημένων, σιωπηλών και πειθήνιων προλετάρων. Δεν επιθυμούν μια ζωή που τους οδηγεί στη βίαια εκμετάλλευση στα εργασιακά κότερα της δύσης ή στο θάνατο στα συνοριακά περάσματα. Δεν επιθυμούν να βλέπουν τις συνθήκες ζωής του να πηγαίνουν ολοένα προς το χειρότερο, ενώ μια δράκα στρατιωτικών, πολιτικών και αφεντικών οι οποίοι, ως σύμμαχοι και επιδοτούμενοι από την δύση, νέμονται την εργασία τους και τον πλούτο της περιοχής. **Πάνω από όλα όμως, δε θέλουν να γίνουν κρέας στα κανόνια και θύματα στα σφαγεία των πλαηνητικών και αραβικών αφεντικών, όπως οι Παλαιστίνιοι και οι Ιρακινοί αδελφοί τους.** Έκαναν το μεγάλο βήμα να αναγνωρίσουν την κοινή εν πολλοίς μοίρα βαρβαρότητας και πολέμου που επιφυλάσσουν για το αραβικό-μουσουλμανικό προλεταριάτο τα αφεντικά παντού στον κόσμο και να δηλώσουν ανταγωνιστικά και περήφανα ότι δεν θα παραδοθούν αμαχητί...

Η μεγάλη αραβική εξέγερση και τα ζητήματα που αυτή ξαναθέτει στο προσκήνιο ίσως και να δημιουργεί μια διάθεση θαυμασμού μακρινών από την εμπειρία μας και «εξωτικών» στη σκέψη μας κοινωνικών συγκρούσεων. Αλλά χρειάζεται προσοχή. Όταν βρίσκεσαι μακριά από τους τόπους που χύνεται αίμα είναι εύκολο και δεν κοστίζει τίποτα να λες πολλά. Από την άλλη μεριά, δεν είμαστε τριτοκοσμιστές για να δίνουμε μια προνομιακή βαρύτητα στους αγώνες εκτός της δύσης. Ο ταξικός και κοινωνικός μας εχθρός είναι εδώ, στον καλπάζοντα ελληνικό ρατσισμό που προδιαγράφει ένα σκληρό μέλλον για όλους μας. Και αν αξίζει να αναδείξουμε την αιγυπτιακή ιντιφάντα είναι για να δούμε το νήμα που συνδέει τους εκεί με τους εδώ αγώνες. Και αυτό το νήμα δεν είναι η μίμηση των εκεί μορφών αγώνων, όπως πιστεύουν οι αδαείς. Αντίθετα, όπως θα εξηγήσουμε παρακάτω, για να καταλάβουμε τι συνδέει το Κάιρο με την Αθήνα απαιτείται μια παράκαμψη προς το Τελ Αβίβ.

B. Η γεωπολιτική της ανατολικής Μεσογείου και ο ρόλος του ελληνικού κράτους

1. Αθήνα-Τελ Αβίβ μέσω Καΐρου

Η γεωπολιτική σημασία της Αιγύπτου, αυτού του κομματιού γης τοποθετημένου στο μαλακό υπογάστριο του αραβικού κόσμου, δεν είναι τεράστια μόνο για την ανατολική μεσόγειο, αλλά και για μια μεγάλη ζώνη του πλανήτη. Η Αίγυπτος αποτελεί το μεγαλύτερο κράτος του αραβικού κόσμου με 85 από τα συνολικά 300 εκατομμύρια Αράβων. Τα συμφέροντα που συνυφαίνονται γύρω από αυτό το κράτος / σύνορο μεταξύ Ασίας και Αφρικής, εστιάζουν στη διώρυγα του Σουέζ, που συνδέει τη μεσόγειο με τον ινδικό ωκεανό. Και μόνο να σκεφτεί κανείς ότι η διασφάλιση των θαλάσσιων μεταφορών εμπορευμάτων ή στρατευμάτων σε μια τεράστια πλανητική ζώνη κρίνεται ουσιαστικά από τη στάση του αιγυπτιακού κράτους, είναι αρκετό για να κατανοήσει το μέγεθος του διακυβέυματος που ενέχει η προσήλωση της αιγυπτιακής πολιτικής στη δύση. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Η γεωπολιτική ισχύς του αιγυπτιακού κράτους είναι καίριας σημασίας και για

την ευρύτερη περιοχή της ανατολικής μεσογείου και για τη «σταθερότητα» στον αραβικό κόσμο.

Ένα από τα βασικότερα δεδομένα στη γεωπολιτική της ανατολικής μεσογείου και η κατευθυντήρια οδός πάνω στην οποία χτίζονται όλες οι ισορροπίες και περιστρέφονται όλες οι διαμάχες τα τελευταία πενήντα χρόνια, είναι η ασφάλεια και στρατιωτική ευημερία του κράτους του Ισραήλ. Το Ισραήλ, ως προκεχωρημένο φυλάκιο των δυτικών (και ειδικά των αμερικανικών) συμφερόντων στην περιοχή, βρίσκεται από την αρχή της ύπαρξής του σε διαρκή εμπόλεμη κατάσταση με όλους του τους γείτονες: την Ιορδανία, τη Συρία, το Λίβανο, την Αίγυπτο και φυσικά τους παλαιστίνιους. Η για δεκαετίες δολοφονική πολιτική της στρατιωτικής μηχανής που ονομάζεται Ισραήλ στην παλαιστίνη έχει οδηγήσει στον θάνατο και στην εξαθλίωση εκατοντάδες χιλιάδες άραβες παλαιστίνιους, σε μια ασταμάτητη αλυσίδα βαρβαρότητας που συνεχίζεται μέχρι σήμερα.

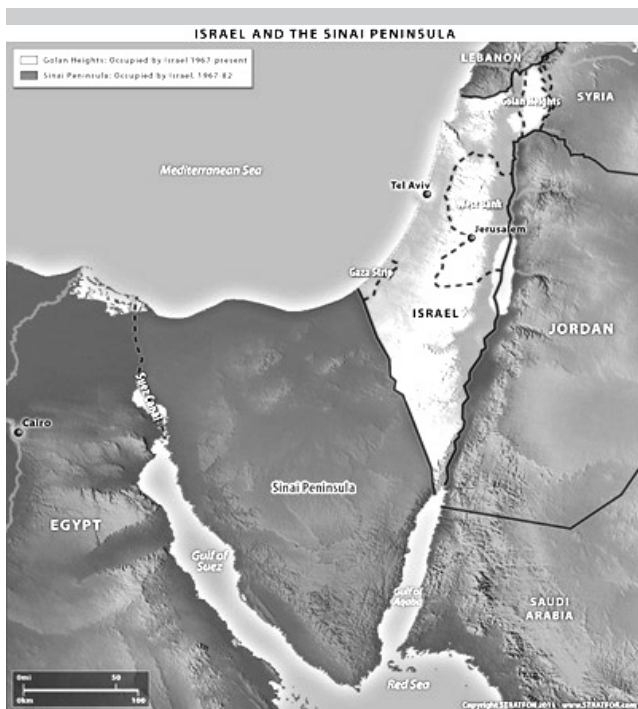
Το ισραηλινό κράτος είχε την ανοιχτή και με τον καιρό αυξανόμενη εχθρότητα του συνόλου σχεδόν των αραβικών κρατών. Η σύγκρουση των γενικών συμφερόντων των αραβικών κρατών με τις αμερικανοϊσραηλινές βλέψεις στην περιοχή είναι προφανής. Ειδικά η Αίγυπτος είναι ένα κράτος που από το 1948 και μετά είχε προχωρήσει σε τέσσερις τουλάχιστον μεγάλους πολέμους εναντίον του Ισραήλ. Σε αυτούς τους πολέμους από το 1956 ως το 1973, συμάχησε με όλους τους υπόλοιπους γείτονες και εχθρούς του Ισραήλ σε διάφορους συνδυασμούς, πάντα γενικότερα ενταγμένη στο μπλοκ της πάλαι ποτέ Σοβιετικής Ένωσης.

Το 1967 ο πόλεμος των έξι ημερών κατέληξε σε μια ταπεινωτική στρατιωτική ήττα της Αιγύπτου και των συμμάχων της. Με το τέλος του τελευταίου από αυτούς τους πολέμους, το 1973, το Ισραήλ είχε βρεθεί να κατέχει τη χερσόνησο του Σινά από την Αίγυπτο, τα υψίπεδα του Γκολάν από τη Συρία, τη δυτική όχθη του Ιορδάνη από την Ιορδανία, ενώ η κατοχή του νότιου Λιβάνου είχε γίνει σχεδόν μόνιμη κατάσταση. Η αμερικανοϊσραηλινή πολιτική που σκοπό είχε τον έλεγχο της περιοχής είχε στεφθεί με επιτυχία αφήνοντας χιλιάδες νεκρούς, πολλαπλάσιους εκτοπισμένους και όλους τους άραβες ταπεινωμένους.

Κράτα τους φίλους σου κοντά και τους εχθρούς σου κοντύτερα: Η στριμωγμένη και προσοδοφόρα θέση του Ισραήλ

Η κατάσταση αυτή επικυρώθηκε πολιτικά το 1979. Τότε, με τη συμφωνία του Camp David, το αιγυπτιακό κράτος σε μια ριζική μεταστροφή της πολιτικής του, δέχθηκε μονομερώς να εγκαταλείψει τους έως τότε συμμάχους του, την στρατιωτική επιθετικότητα εναντίον του Ισραήλ και εμμέσως πλην σαφώς την στήριξη του προς τους παλαιστίνιους. Μαζί εγκατέλειψε την ευρύτερη ψυχροπολεμική συμμαχία του με τη Σοβιετική Ένωση τασσόμενη με τα συμφέροντα του «δυτικού κόσμου», ενώ αποτέλεσε

Μετά τη συμφωνία του Camp David και την επιστροφή της στην Αίγυπτο, η χερσόνησος του Σινά αποτελεί σχεδόν πλήρως αποστρατιωτικοποιημένη ζώνη.

το πρώτο αραβικό κράτος που αναγνώρισε επίσημα το Ισραήλ. Τα οφέλη για το Ισραήλ ήταν τεράστια: η απειλή του «ισχυρότερου στρατού του αραβικού κόσμου» χάθηκε από τα νώτα του και μπορούσε απερίσπαστο να ασχοληθεί με τους υπόλοιπους γείτονες και το «Παλαιστινιακό πρόβλημα». Τι σήμαινε αυτό; Σήμαινε την συστηματική καταστροφή των παραγωγικών πόρων και των κοινωνικών δομών των παλαιστινιακών περιοχών και την διασπορά των εποικισμών παντού στην Δυτική Όχθη, αλλά και στην λωρίδα της Γάζας. Σήμαινε ότι το Ισραήλ εισέβαλε στο Λίβανο δύο φορές προβαίνοντας σε σφαγές. Σήμαινε ότι βομβάρδισε τη Συρία και το Ιράκ. Σήμαινε τελικά ότι επί τρεις δεκαετίες το Ισραήλ ήταν ελεύθερο να εκπονήσει και να εφαρμόσει μια γενοκτονική πολιτική έναντι των Παλαιστίνιων• να επιτίθεται κατά το δοκούν σε άλλα εχθρικά αραβικά κράτη. Όλα τα κατορθώματα του Ισραήλ έγιναν εύκολα εφικτά λόγω της πολιτικής του αιγυπτιακού κράτους. Σε αντάλλαγμα, από τότε και μετά, η Αίγυπτος λάμβανε μια μεγάλη ετήσια χρηματική βοήθεια από τις ΗΠΑ ενώ της επιστράφη η χερσόνησος του Σινά, αν και πλέον ως αποστρατιωτικοποιημένη ζώνη.

Κι έτσι έχουμε μια συνθήκη εξαιρετικά σημαντική για τις ισορροπίες της ανατολικής μεσογείου και εξίσου ξεκάθαρη: η Αίγυπτος πρέπει να είναι φιλική ή έστω ουδέτερη προς το Ισραήλ. Ακόμη και αν έχει αποδειχτεί ότι τα γεωπολιτικά της συμφέροντα δεν συνάδουν με αυτά του Ισραήλ. Ακόμη και αν αυτό σημαίνει

την απομόνωση και καταδίκη της από το σύνολο του αραβικού κόσμου, που θεώρησε την πολιτική της προδοτική και υποτελή. Το στρατιωτικό καθεστώς Μουμπάρακ αποτελούσε για μια τριακονταετία (από το 1981 και μετά) το σταθερό εγγυητή αυτής της τάξης πραγμάτων που επέτρεψε στο ισραηλινό κράτος να σφάζει και να καταστρέφει παντού στην παλαιστίνη. Με πάνω ένα δισεκατομμύριο δολάρια σταθερή ετήσια βοήθεια ο αιγυπτιακός στρατός και το καθεστώς Μουμπάρακ γιγαντώθηκε στο εσωτερικό της Αιγύπτου, βυθίζοντας από την άλλη το αραβικό προλεταριάτο της παλαιστίνης στην καταστροφή.

Όταν οι μέρες αυτής της δράκας σφετεριστών υπό τον Μουμπάρακ άρχισαν να είναι μετρημένες, κατά την διάρκεια της αιγυπτιακής εξέγερσης, η ανησυχία του Ισραήλ και των δυτικών συμμάχων του ήταν έκδηλη: οποιαδήποτε πολιτική αλλαγή, με έστω ένα ίχνος αστικής πολιτικής αντιπροσωπευτικότητας που θα εξέφραζε τόσο τα πραγματικά συμφέροντα του αιγυπτιακού κράτους όσο και το «λαϊκό αίσθημα» δε μπορούσε παρά να σημαίνει την υπονόμευση της συμφωνίας του Camp David και κατά συνέπεια την υπονόμευση της δυτικής τάξης πραγμάτων στην περιοχή. Μετά την εκθρόνιση του Μουμπάρακ λοιπόν και ενώ η διαδικασία «εκδημοκρατισμού» της αιγυπτιακής πολιτικής σκηνής, υπό την εποπτεία των στρατιωτικών, είναι ακόμη ρευστή και σε εξέλιξη, ένα πράγμα είναι σαφές: οποιαδήποτε σύνθεση και να έχει η πολιτική σκηνή από εδώ και στο εξής, είναι πολύ πιθανό να υπονομεύσει με τον ένα ή άλλο τρόπο τα δεδομένα στην Μέση ανατολή. Οι στρατιωτικοί έχουν ήδη σπείσει να «καθησυχάσουν» τους συμμάχους ότι θα σεβαστούν τις ισχύουσες συνθήκες και συμμαχίες, αλλά αυτή η υπόσχεση δεν μπορεί να εγγυηθεί τίποτα για το μέλλον. Είναι γεγονός ότι, παρόλο που η αιγυπτιακή εξέγερση εστίασε στην απομάκρυνση του καθεστώτος Μουμπάρακ, στο στόχαστρο της έθετε στην ουσία τα προνόμια του στρατιωτικού κατεστημένου συνολικά. Οποσδήποτε και το σφετερισμό της μεγάλης δυτικής βοήθειας για την «ουδέτερη» πολιτική του αιγυπτιακού κράτους, που έχει οδηγήσει τον αραβικό κόσμο στη σφαγή και στον εξευτελισμό.

Η αιγυπτιακή εξέγερση, πέρα απ' τα υπόλοιπα, έθεσε εν αμφιβόλω τη συνέχεια του στρατιωτικού καθεστώτος της Αιγύπτου. Κι ακριβώς επειδή αυτό αποτελούσε τον εγγυητή της συμμαχίας του αιγυπτιακού κράτους με τα αμερικανοϊσραηλινά συμφέροντα, τέθηκε εν αμφιβόλω και η ασφάλεια του κράτους του Ισραήλ, γύρω από την οποία χτίστηκαν τα δεδομένα και οι ισορροπίες στην ανατολική μεσόγειο επί δεκαετίες. Στους δρόμους του Καΐρου, της Αλεξάνδρειας και του Σουέζ τινάχτηκαν στον αέρα οι γεωπολιτικές σταθερές δεκαετιών...

Δεν πρόκειται άλλωστε για το μοναδικό γεγονός αυτού του τύπου. Η διαφαινόμενη αλλαγή πλευσης του τουρκικού κράτους εξελίσσεται τα δύο έως τρία τελευταία χρόνια εκκωφαντικά. Ως αντίβαρο στη διάλυση των παλιότερων της συμμαχιών, η Τουρκία χτίζει για τον εαυτό της το προφίλ της ηγεμονικής μουσουλμανικής δύναμης στη Μέση Ανατολή. Το ίδιο ισχύει και με τους αποτυχημένους πολέμους του Ισραήλ στο Λίβανο το 2006 και τη λωρίδα της Γάζας το 2008.

Οι αλλαγές στους συσχετισμούς, στις ισορροπίες, στις συμμαχίες μεταξύ των κρατών της ανατολικής μεσογείου, έτσι όπως έχουν διαμορφωθεί, αλλά κυρίως όπως συνεχίζουν να διαμορφώνονται, έχουν μεγάλη σημασία για τα καθ' ημάς. **Γιατί αυτή η ρευστότητα ανατιμά τη γεωπολιτική αξία του ελληνικού κράτους, προσδιορίζει αμεσότερα τα ήδη διαμορφωμένα συμφέροντα του και επεκτείνει το πεδίο δράσης της ανεξάρτητης εξωτερικής πολιτικής του στην ευρύτερη περιοχή.** Καθώς αυτές οι εξελίξεις λαμβάνουν χώρα, το ελληνικό κράτος έχει ήδη ξεκινήσει να πουλάει το χαρτί της γεωπολιτικής θέσης,

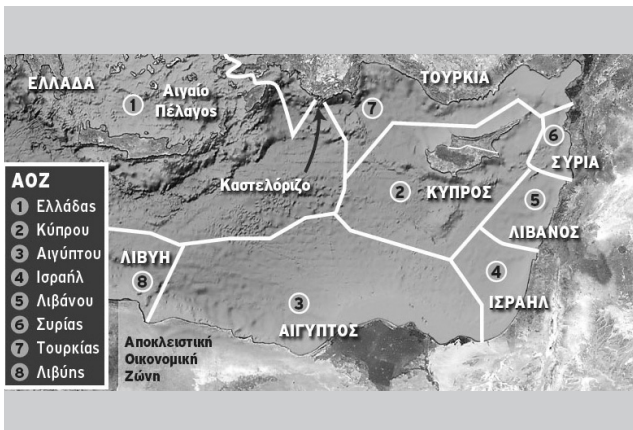
των ειδικών δεσμών με το κυπριακό κράτος, όπως επίσης και της εσωτερικής πολιτικής σταθερότητας. Αυτοί είναι οι παράγοντες που το καθιστούν ως μια αξιόπιστη εναλλακτική λύση για την εκ νέου επιβολή της τάξης πραγμάτων στην περιοχή. Τα σάλια των ιδεολόγων της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής έχουν αρχίσει να τρέχουν. Να πως μιλούσε στο ισραηλινό κοινό ο Α. Τζιαμπίρης, καθηγητής στο πανεπιστήμιο Πειραιά στις 8 του Φλεβάρη:

Αναμφίβολα, οι πρόσφατες εξελίξεις στη Μέση Ανατολή έχουν αρνητικές επιπτώσεις στην ασφάλεια του Ισραήλ. Η λαϊκή εξέγερση στην Αίγυπτο θέτει εν αμφιβόλω όλες τις υπάρχουσες συμφωνίες, ενώ το τελικό της αποτέλεσμα παραμένει άγνωστο· θα μπορούσε να καταλήξει στη δημιουργία άλλης μιας ισλαμικής χώρας. Παράλληλα, η Χεζμπολάχ ισχυροποιεί τον έλεγχο του Λιβάνου, οι σχέσεις με την Τουρκία του Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν συνεχίζουν να χειροτερεύουν, το Ιράν συνεχίζει το δρόμο που οδηγεί στην απόκτηση πυρηνικών όπλων και η λωρίδα της Γάζας παραμένει υπό τον έλεγχο της Χαμάς...¹

και συνέχιζε πληροφορώντας τους αδερφούς Ισραηλινούς ότι:

η επαναπροσέγγιση [Ελλάδα Ισραήλ] απολαμβάνει ευρείας διακομματικής στήριξης στην Ελλάδα. Είναι λοιπόν άτρωτη σε αλλαγές κυβέρνησης (μια σαφής ποιοτική διαφορά σε σχέση με την τουρκοϊσραηλινή συμμαχία της δεκαετίας του '90 που εξαρχής είχε βρει αντίθετους τους ισλαμιστές...)².

Η ειδική του σχέση με την Κύπρο είναι λοιπόν το γεωπολιτικό χαρτί που παίζει το ελληνικό κράτος. Το γεγονός δηλαδή ότι ο ελληνοκυπριακός άξονας ενδέχεται να αποτελεί διάδρομο βοήθειας προς το Ισραήλ σε περιπτώσεις στρατιωτικών συγκρούσεων. Στο βαθμό που το Ισραήλ βρίσκεται περικυκλωμένο από εχθρικά κράτη, είναι επόμενο ν' αναζητεί μια διέξοδο που θα του επιτρέψει να διατηρήσει «ελεύθερο» τον αναγκαίο ζωτικό χώρο για την πολεμική του μηχανή, η οποία στο μέλλον μπορεί ν' αρχίσει να ασφυκτιά. Από την άλλη η στροφή της τουρκικής εξωτερικής πολιτικής προς μια φιλοαραβική κατεύθυνση στερεί το ισραηλινό κράτος από έναν πολύ σημαντικό σύμμαχο στην πε-

ριοχή. Το κενό αυτό μπορεί να καλύψει -τουλάχιστον εν μέρει- ο ελληνοκυπριακός άξονας μέσα από τις εύθραυστες ισορροπίες του άμεσου μέλλοντος.

Δεν διατυπώνουμε ευφάνταστες υποθέσεις, αλλά εξετάζουμε τις καλά σχεδιασμένες κινήσεις μεταξύ κρατών σε ανταγωνισμό. Η οξύτητα που τον τελευταίο καιρό έχουν λάβει αυτοί οι ανταγωνισμοί, πυροδοτεί τη γενική φιλολογία και δημοσιότητα που

έχει λάβει το ζήτημα των ζωνών αποκλειστικής εκμετάλλευσης. Μια ματιά σε έναν από τους χάρτες που έχουν κυκλοφορήσει και δημοσιοποιούν τις ελληνικές βλέψεις στην περιοχή είναι ενδεικτική: ο ελληνοκυπριακός άξονας συντονίζεται με γέφυρα το «θρυλικό» Καστελόριζο και ενώνεται με το Ισραήλ. Στα νότια της ελληνικής ΑΟΖ βρίσκονται οι -υπό αναταραχή- Αίγυπτος και Λιβύη. Τι εξαιρετική ευκαιρία για αναβάθμιση της επιρροής του ελληνικού κράτους στην περιοχή!

Το σημαντικότερο όμως χαρτί του ελληνικού κράτους είναι αυτό που κωδικοποιείται υπό τον γενικό τίτλο «πολιτική σταθερότητα». Εκφάνσεις αυτής της πολιτικής σταθερότητας είναι οι εξής: Το γεγονός ότι στην Ελλάδα ο εθνικός κορμός -ρατσιστικός και πατριωτικός- είναι συμπαγής. Το γεγονός ότι αυτός ο συμπαγής εθνικός κορμός συγκροτείται από όλο το πολιτικό φάσμα. Το γεγονός ότι ο συμπαγής εθνικός κορμός που συγκροτείται από όλο το πολιτικό φάσμα αρέσκεται να παριστάνει ότι το ελληνικό κράτος δεν έχει ανεξάρτητα εθνικά συμφέροντα. Να μια μεγάλη εγγύηση για τις κινήσεις του ελληνικού ιμπεριαλισμού και για την «αξιοπιστία» του σε κάθε λογής διεθνή νταραβέρια. Και ενώ σε γενικές γραμμές είναι ηλίου φαεινότερο ότι τα δύο μεγάλα κόμματα του ελληνικού κεφαλαίου εκφράζουν παραδοσιακά τα συμφέροντα του ελληνικού κεφαλαίου, η ελληνική αριστερά του κράτους τι κάνει; Κάνει το αναμενόμενο στα «εθνικά θέματα». Συμμετέχει ενεργά και «δημιουργικά» στις σχετικές συζητήσεις, πλειοδοτώντας μάλιστα σε πατριωτισμό έναντι της «ενδοτικότητα» των ελληνικών κυβερνήσεων. Έτσι καταφέρνει να μπετονάρει την «εθνική ομοψυχία» για τα «εθνικά δίκαια».

Αυτό το αρραγές πατριωτικό μέτωπο είναι ικανό να διαπράξει νέα εγκλήματα.

2. Γεωπολιτική και συνεπαγωγές: το μέλλον της μετανάστευσης στην Ελλάδα

Το ελληνικό κράτος προβάλλει στην σκακιέρα της ανατολικής μεσογείου στο πλευρό του Ισραήλ οικοδομώντας τα δικά του ανεξάρτητα συμφέροντα: το γεγονός αυτό δεν μπορεί παρά να σημαίνει την ολοένα και μεγαλύτερη συμμετοχή του στην γενική υποτίμηση του αραβικού μουσουλμανικού προλεταριάτου στη Μέση Ανατολή. Αν αυτή είναι η κατάσταση που διαμορφώνεται στην ανατολική μεσόγειο, τι μπορεί να σημαίνει αυτό για το εσωτερικό του ελληνικού κράτους; Όταν μάλιστα στο εσωτερικό της ελληνικής επικράτειας ζει και εργάζεται ένα μεγάλο σε αριθμό, παρανομοποιημένο, απαγορευμένο μουσουλμανικό προλεταριάτο; Οι υψηλόβαθμοι υπάλληλοι των αφεντικών έχουν γνώση αυτών των γεγονότων. Να πως μιλάει ένας από αυτούς:

Θα πρέπει να χαράξουμε μια δύσκολη πορεία μέσα σε μια ανατολική μεσόγειο που θα περάσει μεγάλη περίοδο αστάθειας (...) [Παρότι η συμμαχία με το Ισραήλ είναι εκ των ων ουκ άνευ], η Ελλάδα δεν πρέπει να εμπλακεί σε στρατιωτικές επιχειρήσεις ή περιπέτειες του Ισραήλ σε σχέση με το Ιράν ή άλλη χώρα της περιοχής γιατί αυτό (...) θα την εξέθετε σε κινδύνους αντιποίνων από ακραία μουσουλμανικά στοιχεία στην Ελλάδα, τρομοκρατικές επιθέσεις κλπ. Και βέβαια, για να μπορέσουμε να παίξουμε οποιονδήποτε στρατηγικό ρόλο πρέπει να βάλουμε τα του οίκου μας σε τάξη (...)³

Αυτό είναι ένα πυκνό απόσπασμα που, προσπαθώντας να προβλέψει το μέλλον, περιηγείται σε μια σειρά σημαντικών ζητημάτων. Μιλά για την πορεία που πρέπει να χαράξει -κατά τον φασίστα συγγραφέα- ο ελληνικός ιμπεριαλισμός στο μέλλον, τι

1. Α. Τζιαμπίρης, «A Role for Greece», <http://www.jpost.com/Opinion/Op-EdContributors/Article.aspx?id=207390>

2. Στο ίδιο

3. «Γεωστρατηγικοί ελιγμοί», Καθημερινή 6/2/2011.

δεν πρέπει να κάνει και πώς πρέπει να διαχειριστεί τις καταστάσεις. Ας προσέξουμε όμως πόσο σημαντική θέση κατέχουν οι μετανάστες εργάτες και η στρατιωτική τους διαχείριση.

Δεν μας χρειάζεται βέβαια ο Παπαγελάς για να εντοπίσουμε τη σημασία των «ακραίων μουσουλμανικών στοιχείων στην Ελλάδα», που προβάλλουν ως το μοναδικό εμπόδιο, προτού η Ελλάδα «εμπλακεί σε περιπέτειες». Δε μας χρειάζεται κανένας ειδικός για να καταλάβουμε ότι το ελληνικό κράτος αν θέλει, όταν θέλει, όπως θέλει μπορεί να διαχειριστεί «τα του οίκου του». Μια σύντομη αναδρομή στο πρόσφατο παρελθόν είναι αποκαλυπτική: το καλοκαίρι του 2005 στην Αθήνα και άλλες πόλεις, λίγο μετά τις βόμβες στο μετρό του Λονδίνου, οι ελληνικές μυστικές υπηρεσίες απήγαγαν δεκάδες πακιστανούς εργάτες, συνέλαβαν, ανέκριναν και τελικά στοχοποίησαν άλλους 5.000 σε μια επίδειξη μιλιταριστικής ισχύος. Τότε, δεν υπήρξε στην πράξη έγκαιρη και ουσιαστική απάντηση. Παρά τις ετεροχρονισμένες καταγγελίες και μια πρόσκαιρη δημοσιότητα το θέμα έκλεισε σύντομα και σιωπηρά. Το γεγονός ότι μουσουλμανικοί πληθυσμοί μπορούν να χρίζουν στρατιωτικής διαχείρισης εντός της ελληνικής επικράτειας δεν ταρακουνάει τις βεβαιότητες, ούτε καν των δηλωμένων εχθρών του συστήματος. Και έτσι το ελληνικό κράτος μπορεί σχεδόν ανενόχλητο να προετοιμάζει τα νέα του σχέδια.

Η τηλεοπτική εμφάνιση του έλληνα πρωθυπουργού από το Καστελόριζο, κατά την οποία ανακοίνωσε επίσημα την χρεωκοπία του ελληνικού καπιταλισμού, μπορεί με μικρό περιθώριο σφάλματος, να εκληφθεί και ως μια κατεύθυνση που θέλει να πάρει το ελληνικό κράτος απέναντι σε αυτή την χρεωκοπία. Το Καστελόριζο είναι το νησί που αποτελεί τον κρίσιμο και επίμαχο κρίκο της ελληνοκυπριακής ΑΟΖ. Το ελληνικό κράτος αναζητά τις απαντήσεις στην κρίση, μέσα απ' την περαιτέρω και βαθύτερη συμμετοχή του στη βίαιη υποτίμηση του μουσουλμανικού προλεταριάτου, τόσο στην μέση ανατολή και στην Ασία, όσο και στο εσωτερικό. Κι ενώ όλα τα γεγονότα και οι κατευθύνσεις εδώ και καιρό αναδεικνύουν αυτήν την προοπτική ως μονόδρομο, είναι οι πρόσφατες εξελίξεις που επιταχύνουν τη βίαιη και δολοφονική αυτή στρατηγική.

Η ανακοίνωση της λήψης του δανείου από το ΔΝΤ έγινε από το «ακρικό Καστελόριζο». Η επιλογή του σημείου παρέμεινε μυστήρια και συνήθως αποδίδεται στο ότι «ο γιωργάκης» είναι απλά ένας μαλάκας.

Θα έπρεπε να είναι ήδη δεδομένο ότι η μελλοντική διαχείριση των μεταναστών θα περιστρέφεται όλο και περισσότερο γύρω απ' το γεωπολιτικό παιχνίδι και την όξυνση των διακρατικών ανταγωνισμών. Με αυτό το σκεπτικό στο στόχαστρο θα βρίσκονται όλο και περισσότερο «εχθρικοί πληθυσμοί» που θα ανακαλύπτονται αναλόγως του τρόπου εμπλοκής του ελληνικού κράτους στους διακρατικούς ανταγωνισμούς. Άλλωστε εδώ και καιρό οι πλανητικοί ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί έχουν θέσει στο επίκεντρο τους τον μουσουλμανικό κόσμο και είναι μέσα σ' αυτούς τους ανταγωνισμούς που το ελληνικό κράτος προσπαθεί να ικανοποιήσει τα συμφέροντα του. Στους ίδιους ανταγωνισμούς στηρίζεται η αναβαθμισμένη εμπλοκή του στην ανατολική μεσόγειο. Κατά συνέπεια οι βασικές ιδεολογικές προκείμενες αυτής της αντιμετώπισης δεν μπορούν παρά να έχουν όλο και περισσότερο να κάνουν με ιδέες όπως η «ισλαμική τρομοκρατία», ο «ισλαμικός κίνδυνος», τα «ακραία ισλαμικά στοιχεία». Τέτοιες τερατολογίες θα δίνουν τον ρυθμό στην στοχοποίηση του μουσουλμανικού προλεταριάτου απ' το ελληνικό κράτος. Η πρόσφατη ιστορία έχει αποδείξει πόσο εύκολο είναι να συντονιστούν οι πυξίδες του ελληνικού ρατσισμού προς έναν νέο «εχθρό» και τι κανιβαλικές συνέπειες μπορεί να έχει αυτός ο συντομισμός, πρώτα και κύρια για τους παρανομοποιημένους μετανάστες εργάτες. Καλώς ή κακώς το μέλλον προδιαγράφεται πολεμικό. **Σ' αυτόν τον πόλεμο που προβάλλει όλο και πιο καθαρά, η εθνική ενότητα, η ελληνική «σταθερότητα» θα χτίζεται και θα δουλεύει εναντίον μας, εναντίον ολόκληρης της εργατικής τάξης. Θα οδηγή στην όλο και βαθύτερη υποτίμηση μας. Θα επελαύνει ενάντια στους μετανάστες εργάτες. Θα προτείξει με όλο και πιο βίαιους τρόπους την εννόμησή τους ως εχθρικού πληθυσμού. Θα απαιτεί και θα επιβάλλει τη στρατιωτική τους διαχείριση. Γι' αυτό η υπεράσπιση των μεταναστών εργατών είναι υπεράσπιση και της δικής μας ύπαρξης.**

Και αυτή η υπεράσπιση θα πρέπει να λαμβάνει άμεσα υπόψη τους τρόπους και τις διαδικασίες με τους οποίους στοχοποιείται το παρανομοποιημένο προλεταριάτο στην Ελλάδα. Θα πρέπει να διαβάσει πίσω από τις γραμμές της προπαγάνδας του κράτους και των αφεντικών, να διαβλέπει τους ανταγωνισμούς που κρύβονται πίσω από την ελεεινολόγηση του μουσουλμανικού προλεταριάτου κάθε φορά που αυτό κάνει την εμφάνιση του στη δημόσια σφαίρα. «Το σκισμένο κοράνι», το «τζαμί», «οι απαγωγές των πακιστανών» δεν είναι μεμονωμένες περιπτώσεις ή ενδείξεις «θρησκευτικών εμμονών». Είναι αντίθετα οι τρόποι που ένα προλεταριάτο υπό καθολική απαγόρευση δοκιμάζει να σπάσει την σιωπή, δοκιμάζει να δηλώσει «παρών» σε μια κοινωνία που θέλει να το βυθίσει στην αφάνεια. Αν τέτοιες ενέργειες συναντούν την αμήχανη επιφύλαξη ή τις κυνικές ιδεολογικές διαφωνίες, το μουσουλμανικό προλεταριάτο θα παραμένει μόνο του απέναντι σε όλη την ανθρωποφαγική μανία του ελληνικού ρατσισμού...

Δεν κοιτάμε σε μαγικές γυάλινες σφαίρες, ούτε κατασκευάζουμε ευφάνταστα σενάρια. Μιλάμε απλώς για τα νέα σκοτάδια που έχει να αντιμετωπίσει η εργατική τάξη στην Ελλάδα. Δοκιμάζουμε να κοιτάξουμε την πραγματικότητα κριτικά, ταξικά και ανταγωνιστικά, να ερμηνεύσουμε τα γεγονότα πολιτικά. Η στρατιωτικού χαρακτήρα επέμβαση στη νομική, κατά τον πρόσφατο αγώνα των 300 μεταναστών εργατών, δίνει μια πρόγευση για αυτά που μας επιφυλάσσονται...

Όχι δεν είναι από τον Δικαστή Ντρέντ. Είναι μπάτσοι στην Νομική. Ελλάδα, Γενάρης 2011.

Γ. Ένα ζήτημα για το μέλλον

Τα παραπάνω λέμε ότι είναι το μέλλον· ένα μέλλον όχι και τόσο μακρινό. Και για να μπορέσουμε να το καταλάβουμε πρέπει να κοιτάζουμε το παρόν, να διαβάσουμε τις αλλαγές σε όσα συμβαίνουν στο σήμερα και το χθες. Και ένα κομβικό παράδειγμα είναι τα όσα συνέβησαν από τις 25 έως τις 27 Γενάρη στη νομική.

Λοιπόν η κατάληψη και η εκκένωση της νομικής είναι ένα γεγονός που για όσους θέλουν να το δουν προδιαγράφει το μέλλον μας. Δείχνει ξεκάθαρα τουλάχιστον κάποια πράγματα:

1. Ότι το κράτος σε συνθήκες πλέον οξυμένης κρίσης και ελείψει οποιουδήποτε ταξικού ανταγωνισμού γίνεται ολοένα και περισσότερο αδιάλλακτο, ολοένα και περισσότερο κράτος αστυνομικό. **Αποφασίζει να διαχειρίζεται όλο και περισσότερο τα εσωτερικά του μέτωπα με στρατιωτικούς όρους.** Αποφασίζει ότι το συμφέρι να λύνει τα ζητήματα με καταστολή και όχι μεσολάβηση, με (πολύ) περισσότερους μπάτσους και (πολύ) λιγότερο «διάλογο»... Αυτό θα έπρεπε τουλάχιστον να μας υποδεικνύει η τεράστια και άμεση κινητοποίηση όλων των δυνάμεων που απέκλεισαν την νομική: η ιδεολογική συστράτευση μμε και κομμάτων, η αστυνομική κατοχή του κέντρου της Αθήνας, τα πολεμικά τελεσίγραφα, οι δικαστικές διώξεις, οι απειλές και οι προειδοποιήσεις προς κάθε κατεύθυνση.

2. Ότι αυτή η αλλαγή πλεύσης δεν έχει κοινωνικό κόστος για το κράτος. Με αιχμή του δόρατος τη ρητορική του «μεταναστευτικού προβλήματος» σε καιρούς γενικής κρίσης, κινητοποιεί τους μηχανισμούς προπαγάνδας και καταστολής εν μέσω των επευφημιών ενός εθνικού κορμού που βρίσκεται σε ρατσιστικό παροξυσμό. Αποκτά την όλο και μεγαλύτερη συναίνεση της ελληνικής κοινωνίας για νέα εγκλήματα, την οποία το μόνο που φαίνεται να την ταρακουνάει είναι το κανιβαλικό της μίσος απέναντι στον «άλλο», απέναντι στο πιο υποτιμημένο κομμάτι της εργατικής τάξης.

3. Ότι σε αυτό το σκηνικό ο παραδοσιακός ρόλος της διαμεσολάβησης που μέχρι τώρα επιφύλασσε για τον εαυτό της η μεσα/εξωκοινοβουλευτική Αριστερά δεν είναι χρήσιμος παρά μόνο σε αυτή. Ότι το κράτος παύει μονομερώς τη μεταπολιτευτική υπόρρητη εκχειρία. **Ότι αυτός ο ρόλος που η αριστερά από το 80 και μετά ανέλαβε, περνώντας από τη θέση του εκπρόσωπου της οργανωμένης εργατικής τάξης σε αυτή του διαμεσολαβητή του ταξικού ανταγωνισμού, μάλλον δεν χρησιμεύει και τόσο στο κράτος,** όταν όπως προείπαμε το ίδιο έχει αποφασίσει να λύνει τα ζητήματα με στρατιωτικούς όρους. Έτσι, όταν στη συγκεκριμένη περίπτωση κινητοποιήθηκε

ο κλασικός μηχανισμός του ασύλου (δηλαδή μια διαπραγμάτευση με το κράτος που χρησιμοποιούσε όλους τους θεσμούς γύρω από το άσυλο), ένα ένα τα κομμάτια του κατέρρευσαν. Και έτσι ενώ αρχικά οι πρυτάνεις, οι καθηγητάδες, οι φοιτητικοί σύλλογοι, οι εντός και εκτός κοινοβουλίου επίσημοι και επιφανείς υποστηρικτές ή τα μμε, στήριζαν τη χρήση του ασύλου, από την Τρίτη 26/1 φάνηκε ότι το πράγμα στράβωνε. Το κράτος αποφάσισε να μην παίξει με τους κλασικούς όρους του «ελάτε να τα συζητήσουμε να βρούμε μια πολιτική λύση». Και έτσι ο πρύτανης εγκατέστησε ως παράνομος και έκανε δηλώσεις νομιμοφροσύνης· οι φοιτητικοί σύλλογοι είτε εξαφανίστηκαν, είτε απέσυραν τις υπογραφές τους· το κκε εγκάλωσε το συριζα ότι υπονόμει το άσυλο· ο συνασπισμός μάζεψε τα μέλη του για να μην κάνουν δηλώσεις και υποστήριξε ότι οι «απεργοί πείνας έδιναν άλλοθι στην κυβέρνηση για την κατάργηση του ασύλου». Και οι υπόλοιποι αλληλέγγυοι βρέθηκαν να παρακολουθούν μια «παράσταση» που ξεκινούσε από τη θριαμβευτική είσοδο στη νομική ένα πρωινό Δευτέρας και κατέληγε σε μια εκβιαστική έξοδο στις 4 το πρωί της Παρασκευής.

Να ξεκαθαριστεί κάτι λοιπόν. Ο λόγος που είμαστε ενάντια στη διαμεσολάβηση, δεν είναι μια αφηρημένη ιδεολογική θέση. Είναι γιατί αυτές οι επιλογές έχουν πολύ σημαντικές υλικές επιπτώσεις, τόσο στις ζωές όσων μπαίνουν σε τέτοιου τύπου διαπραγμάτευση με το κράτος, όσο και σε όλους όσους προσπαθούν να δράσουν ανταγωνιστικά με αυτό. Είναι γιατί ενώ αυτή η διαμεσολάβηση πνέει τα λοίσθια, μας έχει αφήσει μια τεράστια αρνητική παρακαταθήκη: την αδυναμία να δρούμε, να σκεφτόμαστε και να διεκδικούμε αυτόνομα.

4. Ότι παρόλα αυτά η αριστερά δεν θα μείνει δίχως δουλειά. Θα περιοριστεί στο μόνο ρόλο μεσολάβησης που της έχει απομείνει και πηγάζει από την πάγια πατριωτική θεώρησή της. Μια θεώρηση με την οποία πετυχαίνει ν' αντιλαμβάνεται την εργατική τάξη ως εθνική, (και συνεπώς τους μετανάστες ως πρόβλημα για αυτήν). Ο ρόλος που θα έχει όλο και πιο έντονα η αριστερά θα είναι αυτός του καναλιζάρισματος του αριστερού πατριωτισμού. Να το πούμε πιο καθαρά. **Ο ρόλος που της επιφυλάσσεται είναι να είναι ο αριστερός πόλος του εθνικού κορμού, την στιγμή που αυτός θα είναι έτοιμος για νέους κανιβαλισμούς.** Γιατί προκειμένου να εξασφαλίζει το κράτος, μέσω της ρατσιστικής συναίνεσης, τη συσπείρωση του εθνικού κορμού σε ένα ανώτερο επίπεδο, χρειάζεται συνεχώς να αναδύεται ως εκφραστής του «ελληνικού λαού» ανάμεσα από δύο ρητορικούς-ιδεολογικούς πόλους –της αριστεράς και της δεξιάς-. Οι δύο πόλοι διαξιφίζονται μέσα στο κοινοβούλιο αλλά ουσιαστικά δεν αμφισβητούν το δικαίωμα του ελληνικού κράτους να κάνει επιθετική εξωτερική πολιτική με άλλοθι την ευημερία του «ελληνικού λαού», ακόμα και αν αυτό σημαίνει την στρατιωτική συμμαχία με το κράτος του Ισραήλ. Για όποιον δεν έχει μνήμη χρυσόφαρου τα παραδείγματα είναι πολλά. Από το συνδικάτο των οικοδόμων τη δεκαετία του 90 που ζητούσε να κλείσουν τα σύνορα, για να μην “εξαθλιωθεί” η ελληνική εργατική τάξη, μέχρι σήμερα που το κκε θεωρεί ότι το βασικό πρόβλημα με την Frontex είναι ότι κάνει πλάτες στις τουρκικές διεκδικήσεις και το συριζα που δια στόματος Τσίπρα (1 μέρα μόνο πριν τα γεγονότα της νομικής) εγκალεί την ελληνική κυβέρνηση για την ολιγωρία της στην εξωτερική πολιτική και ζητά ΑΟΖ με τη Λιβύη.

Τελειώνοντας με τη νομική, πιστεύουμε ότι πρέπει να επιμεινουμε σε αυτά τα γεγονότα και να θυμόμαστε τη σημασία τους στους μήνες και τα χρόνια που έρχονται, γιατί είναι ένα τρανταχτό δείγμα της κατάρρευσης των μεσολαβήσεων, της κρατικής αδιαλλαξίας και τελικά των αδυναμιών όλων μας. Αδυναμίες που το ξεπέραςμα τους γίνεται όλο και πιο επιτακτική ανάγκη στους καιρούς που έρχονται.

Για να γίνει αυτό όμως θα πρέπει πρώτα απ' όλα να να κατανοήσουμε τη δική μας θέση μέσα στον ελληνικό κοινωνικό σχηματισμό και τους τρόπους που αυτός εξελίχθηκε την τελευταία εικοσαετία.

Είμαστε παιδιά της δεκαετίας του '90 και του 2000. Της γενιάς που μεγάλωσε με πρότυπο την ατομική καταξίωση, και όραμα μια θέση με μέσο, που είχε την πολυτέλεια να απαξιώσει την ταξική συνείδηση και να απαρνηθεί την εργατική της καταγωγή, να απολέσει κάθε έννοια συλλογικού-ταξικού συμφέροντος. Αυτή η απαξίωση και η απάρνηση δεν είναι τυχαία. Από το '80 και μετά η παραδοσιακή αριστερά εντάχθηκε πανηγυρικά και έναντι ανταλλαγμάτων στο κράτος, κλείνοντας τις "πληγές του εμφυλίου" και συγκροτώντας έναν νέο εθνικό κορμό έτοιμο για νέους κύκλους καπιταλιστικής επέκτασης στην Ελλάδα. Από την άλλη την δεκαετία του '90 μεγάλο κομμάτι της ελληνικής εργατικής τάξης αναβαθμίστηκε πατώντας πάνω στις πλάτες της παράνομης εργασίας των μεταναστών. Και έτσι η ντόπια εργατική τάξη απέκτησε την θλιβερή δυνατότητα να απαρνηθεί την ταξική της συνείδηση αγκαλιάζοντας τον μικροαστισμό. Μέσα σε αυτή την κοινωνία μεγάλωσαμε. Είμαστε οι δημιουργοί και τα θύματα μιας αντίληψης σύμφωνα με την οποία αυτό που μετράει είναι η ιδέα μιας αόριστης ελευθερίας - της ατομικής ελευθερίας που στα χρόνια της ευδαιμονίας που έχουν ήδη περάσει, μπορούσε να αυτοϊκανοποιείται στην μηδαμινότητα της: καλοπέραση, μούρη, κώλοι και στο βάθος η καριέρα.

Και σήμερα βρισκόμαστε -εμείς οι "ελεύθεροι", εμείς τα άτομα-αντιμέτωποι με μια κατάσταση όπου η βασική μας ιδεολογία αποδεικνύεται ότι και πιο άχρηστη, όλο και πιο βλαβερή. Γιατί είναι γεγονός ότι στο μέλλον οι ατομικές μας μοίρες θα άψουν να είναι ατομικές. Θα συνκαθορίζονται από τη μοίρα του «άλλου», του περιήφου «άλλου» που έχει εξοβελιστεί από το οπτικό μας πεδίο ακριβώς λόγω αυτής της ιδεολογίας της ατομικής ελευθερίας, του ατομικισμού.

Στα μάτια του ατομικιστή αυτός ο "άλλος" είναι μια αόρατη ύπαρξη ή αντικείμενο εκμετάλλευσης. Στην καλύτερη περίπτωση υποβιβάζεται σε αντικείμενο ανθρωπισμού ή ανάγεται σε αντικείμενο ριζοσπαστικού εξωτισμού. Και ενώ η πρώτη περίπτωση ελπίζουμε ότι πλέον είναι αυταπόδεικτη, για τη δεύτερη ως αποσαφηνίσουμε: Ο ανθρωπισμός βλέπει τον μετανάστη ως χρήζοντα ανάγκης ως αντικείμενο φιλανθρωπίας ενώ ο εξωτισμός βλέπει το μετανάστη ως ένα αφηρημένο ριζοσπαστικό υποκείμενο. Το κοινό τους πρόβλημα είναι ότι αντιμετωπίζουν τους μετανάστες ως «άλλους» Αυτό που λείπει είναι η κατανόηση της κοινής μοίρας.

Υπάρχει εδώ μια υλική πραγματικότητα, μια πραγματικότητα που οι παραπάνω αντιλήψεις επιλέγουν να αγνοούν. Οι μετανάστες, από όπου και εάν προέρχονται, για όποιο λόγο και αν επέλεξαν τη μετανάστευση, όταν φτάνουν εδώ, εκπίπτουν σε μια ορισμένη κοινωνική θέση που είναι σχεδόν πάντα η ίδια. Παρανομοποιούνται και γίνονται το πιο υποτιμημένο κομμάτι της εργατικής τάξης. Πρόκειται για μια θέση που η ελληνική κοινωνία έχει δημιουργήσει και υπερασπίζεται την διατήρησή της με μέγα ζήλο. Είναι ακριβώς η θέση που της επιτρέπει να ζει ακόμα με τις ονειρώξεις του μικροαστισμού και της ευδαιμονίας. Αλλά οι καιροί αλλάζουν.

Στο μέλλον που έρχεται λοιπόν αυτός ο "άλλος" προβάλλει όλο και περισσότερο όχι σαν ξέχωρο άτομο, ούτε σαν αφηρημένο υποκείμενο, αλλά σαν κομμάτι μιας ενιαίας τάξης, της εργατικής τάξης. **Η υπεράσπιση λοιπόν των μεταναστών προκύπτει από τη συνειδητοποίηση ότι στο πρόσωπό τους υπερασπιζόμαστε και τη δική μας φυσική και διανοητική ύπαρξη-προκύπτει από τη συνειδητοποίηση της κοινής μας μοίρας και του κοινού μας συμφέροντος.** Και είναι μόνο μέσα σε

αυτό το πλαίσιο που τα δύο συνθήματα «αλληλεγγύη στους μετανάστες» και «είμαστε όλοι μετανάστες» έχουν υλικές ρίζες και πραγματικό νόημα.

Και είναι έτσι που βλέπουμε κάπως πιο ξεκάθαρα τι μας απομένει να κάνουμε απέναντι στο μελλοντικό ζόφο, όπου κάθε ατομικότητα θα αποδεικνύεται ανεπαρκής και κάθε ατομικισμός ξεσκεπάζεται ως γυμνή, άχρηστη ιδεολογία.

Και αυτό που μας απομένει είναι ένα έργο δύσκολο αν όχι απέραντο. Πρέπει να βρούμε τρόπους να επουλώσουμε τις πληγές που έχουν προκύψει από την παράδοσή μας στις μεσολαβήσεις και στις ιδεολογίες της ατομικής ελευθερίας. Απέναντι στην όλο και μεγαλύτερη υποτίμηση της ύπαρξής μας που μας επιφυλάσσει το κράτος και τα αφεντικά οι συλλογικά αυτόνομες αρνήσεις θα είναι οι μόνες αποτελεσματικές.

Θα πρέπει λοιπόν να επανοικειοποιηθούμε λέξεις όπως η δέσμευση και η συνέπεια που έχουν εκπέσει στο σημείο της χλεύης, να τις επανανοηματοδοτήσουμε αποδεσμευόντάς τις από την συνωνυμία τους με τον καταναγκασμό και την υποχρέωση. **Να τις κατανοήσουμε και να τις βιώσουμε ως συνειδητή αφοσίωση στους σκοπούς που αφορούν την συλλογική μας ύπαρξη και κοινότητα. Τις συλλογικές μας ανταγωνιστικές πράξεις και σκέψεις.**

Μόνο έτσι θα κατακτήσουμε εκ νέου τη δυνατότητα να διακρίνουμε το σημαντικό από το ασήμαντο, να κατανοούμε συλλογικά αυτόν τον κόσμο και να διαμορφώνουμε αυτόνομη συλλογική άποψη.

Μόνο έτσι θα κατακτήσουμε εκ νέου τη δυνατότητα να έχουμε αυτόνομο πολιτικό λόγο και αδιαμεσολάβητη δράση, να έχουμε μόνιμη αυτόνομη παρουσία στον δρόμο.

Και αυτά είναι εργαλεία που μας χρειάζονται. Γιατί, το έχουμε ξαναπεί, ο φασισμός καλπάζει. Και όσο περνάει ο καιρός η αίτηση μετατρέπεται σε βεβαιότητα. Και η συλλογική μας βούληση να είμαστε απέναντί του μετατρέπεται σε κοινή ανάγκη.

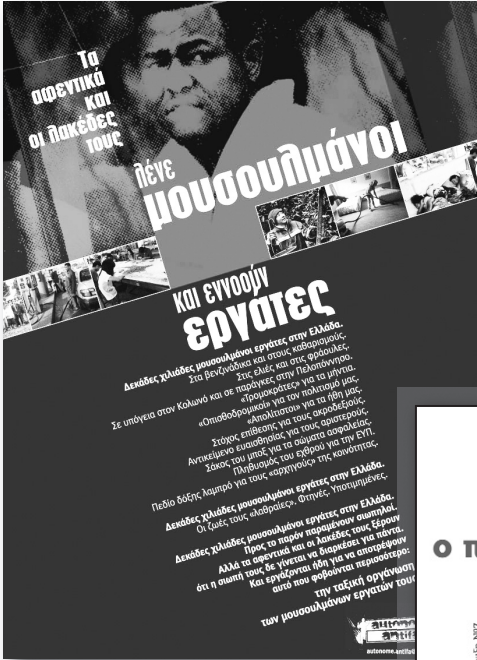
autonome antifa
3/2011

Η μπροσούρα που κρατάτε στα χέρια σας, είναι μέρος μιας ευρύτερης καμπάνιας **ενάντια στον αντιμουςουλμανικό ρατσισμό**. Αποτελεί τη συνέχεια των συζητήσεων και των δράσεων που προέκυψαν μετά την πολιτική εκδήλωση που παρουσιάσαμε στα τέλη του περσινού χρόνου με τίτλο “ο φασισμός χωρίς σβάστικα” .

Παρακάτω ακολουθούν οι αφίσες, οι προκηρύξεις και τα αυτοκόλλητα της καμπάνιας.

Η δημόσια προσευχή χιλιάδων μουσουλμάνων εργατών που δουλεύουν στην Ελλάδα θεωρήθηκε «πρόβλημα». Το αίτημά τους να αποκτήσουν έναν επίσημο χώρο προσευχής θεωρήθηκε «πρόβλημα». Η απαίτησή τους να σταματήσουν τα πογκρόμ εναντίον τους θεωρήθηκε «πρόβλημα» κι αυτή. Καθόλου περίεργο άλλωστε. Ζούνε σε μια χώρα που όλα θεωρούνται «πρόβλημα» - όλα εκτός απ' το να δουλεύουν με σκυμμένο το κεφάλι...

ο πραγματικός τοίχος
(που δεν είναι στον Έβρο, αλλά στο μυαλό)

Οι μετανάστες εργάτες δεν είναι τουρίστες. Η κίνησή τους παράγεται από έναν πόλεμο, έναν πραγματικό πόλεμο με τα όλα του στον οποίο το ελληνικό κράτος συμμετέχει ενεργά εδώ κι χρόνια (συγκεκριμένα από το 2001 που το ελληνικό κράτος συμμετέχει στις στραγές στο Αφγανιστάν). Κι έτσι έχουμε έναν ωραιότατο κύκλο: Το ελληνικό κράτος και οι σύμμαχοί του κάνουν τη ζωή αδύνατη στα βάθη της Ασίας. Εκείνοι που ζούσαν εκεί που δεν έχει μείνει πέτρα πάνω στην πέτρα, αναγκάζονται να φύγουν. Αναγκάζονται να καταφύγουν στα ίδια κράτη που κατέστρεψαν τον τόπο τους. Και τότε, τα ίδια τα κράτη που τους κάνουν μετανάστες, κανονίζουν ώστε η μετανάστευσή τους να είναι και «παρόνομη». Και όλο αυτό σε εμάς τους υπηκόους σερβίρεται ως ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ!

Οι μετανάστες εργάτες είναι «παρόνομοι»
Εκεί που παρέρχεται, που σπέρνει είναι στη σφαγή τους. Η μετανάστευση είναι η διαδικασία που οδηγεί στην ελπίδα της διαμονής. Η μετανάστευση είναι η διαδικασία που οδηγεί στην ελπίδα της διαμονής. Η μετανάστευση είναι η διαδικασία που οδηγεί στην ελπίδα της διαμονής.

Δεν είναι «παρόνομοι»
Από τη στιγμή που η μετανάστευση είναι η διαδικασία που οδηγεί στην ελπίδα της διαμονής, τότε η μετανάστευση είναι η διαδικασία που οδηγεί στην ελπίδα της διαμονής.

Ο πραγματικός τοίχος (που δεν είναι στον Έβρο αλλά στο μυαλό) προκήρυξη Νο 7

Οι μετανάστες εργάτες δεν είναι τουρίστες. Η κίνησή τους παράγεται από έναν πόλεμο, έναν πραγματικό πόλεμο με τα όλα του στον οποίο το ελληνικό κράτος συμμετέχει ενεργά εδώ κι χρόνια (συγκεκριμένα από το 2001 που το ελληνικό κράτος συμμετέχει στις στραγές στο Αφγανιστάν). Κι έτσι έχουμε έναν ωραιότατο κύκλο: Το ελληνικό κράτος και οι σύμμαχοί του κάνουν τη ζωή αδύνατη στα βάθη της Ασίας. Εκείνοι που ζούσαν εκεί που δεν έχει μείνει πέτρα πάνω στην πέτρα, αναγκάζονται να φύγουν. Αναγκάζονται να καταφύγουν στα ίδια κράτη που κατέστρεψαν τον τόπο τους. Και τότε, τα ίδια τα κράτη που τους κάνουν μετανάστες, κανονίζουν ώστε η μετανάστευσή τους να είναι και «παρόνομη». Και όλο αυτό σε εμάς τους υπηκόους σερβίρεται ως ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ!...

Μετά την κατάληψη της Νομικής Σχολής από τους μετανάστες απεργούς πείνας ο δημόσιος λόγος καλύφθηκε από το ρατσιστικό οχető των πολιτικών κηφήνων, των δημοσιογραφικών φερεφώνων, των σαλεμένων μικροαστών. Ο φασιστικός εθνικός κορμός απαιτούσε την πολιτική και φυσική εξαφάνιση των μεταναστών που προς στιγμήν είχαν σηκώσει κεφάλι. Οποιοσδήποτε αντίλογος είχε να αναμετρηθεί πρώτα και κύρια με το ρατσιστικό τρόπο των ημερών. Που δυστυχώς, όσο περνάει ο καιρός, θα γίνεται η φυσιολογική λειτουργία των κοινωνιών μας.

Οι 300 μειονάστες απεργοί πείνας έχουν τα κότσια που τόσο μας λείπουν

Και φάγαμε τόσο καιρό να βρούμε τι μας φταίει και δε το βρήκαμε. Κι αφού δεν το βρήκαμε εμείς, ήρθαν και μας το φέρσαν καπέλο: φταίει «λέει το παραμύθι» οι 300 μετανάστες απεργοί πείνας.

Και σε τι φταίνε τα παιδιά;

Μήπως επειδή εμπόδιζαν τους φοιτητούληδες να μορμώνονται, να γίνονται δικαστές και να μας ρίγουν μετά τις φυλακές κοινωνίας μας δασκαλιτικά το δάχτυλο; Μήπως επειδή κάνουν «το έγκλημα» να ζητάνε χαρτί; Μήπως επειδή τολμούν να μιλάνε για χαμηλά μεροκάματα και θέλουν να τους κολλάνε ένσημα; Μήπως επειδή τα χώνουν πάρε με τους άλλους ρατσιστές;

Και γιατί τόσο χολή εναντίον τους;

Οι μετανάστες κλονισμένοι σε βάρος μας; Οι μετανάστες μας ζητάνε το νοίκι; Οι μετανάστες μας κόβουν τους μισθούς και μας απολούν; Οι μετανάστες διαλύουν τις οικογένειες και εξαφανίζουν τις συνειδήσεις; Οι μετανάστες μας κάνουν τη ζωή πατίνι;

Μήπως ο σχετός εναντίον των μεταναστών κρύβει στο βάθος - βάθος του έναν ανεξπληρωμένο θαυμασμό που όλοι τον νιώθουν, αλλά κανείς δεν το παραδέχεται; Γιατί, κακό τα ψέματα, οι 300 μετανάστες εργάτες απεργοί πείνας έκαναν κάτι που θέλει κότσια: αντί να κλαμωρίζουν για την κακή τη μοίρα, φίλασαν τη φωνή τους, σήκωσαν τη γλώσσα τους, κοίταξαν στα μάτια τα αφεντικά και μίλησαν για το δικό τους.

Έκαναν αυτό που εδώ και χρόνια οι έλληνες εργάτες αποφεύγουν όπως ο διάολος το λιβάνι: **κατάλαβαν τι τους φταίει και πάλεψαν εναντίον του.**

Ε, είναι μετά να μη τους πιάσουν όλους οι ζήλιες τους;

Οι 300 μετανάστες εργάτες αποδεικνύουν ότι για να κερδίσεις δεν αρκεί να μιφροκλάεις -πρέπει και να παλεύεις....

ΚΑΛΑ ΝΕΑ από την Αίγυπτο!

το κράτος έσπειρε φόβο - μα θέρωσε εξέγερση

Good news from Egypt: the state sowed fear - but harvested insurrection

Εμάστε; Για την Αίγυπτο, ο Γενάρης του 2011 δεν ξεκίνησε με εξέγερση. Ξεκίνησε με μια τυφλή βόμβα που μακέλεψε είκοσι ανθρώπους έξω από μια χριστιανική (κατ'οίκον) εκκλησία της Αλεξάνδρειας. Αμέσως, όλα οι κρατικά μηχανισμοί έπιασαν δουλειά. Ο διεθνής τύπος μάλωσε για επερχόμενο "θρησκευτικό εμφύλιο". Το Αιγυπτιακό κράτος μάλωσε για "Παλαιστίνους με δακρυίς με την Αλ Κάιντα".

Οι στόχοι ήταν παλιοί: Να εμπειδαθεί η ανάγκη ύπαρξης ενός αστυνομικού κράτους. Να αναδειχθεί η σημασία της πολιτικής συμμαχίας Αιγύπτου και Ισραήλ. Να δοθεί το σύνολο της αντιπολίτευσης ως "παραισθητικό μουσουλμάνο". Να διασφαλισθεί η συνέκεια της εσωτερικής και εξωτερικής πολιτικής του Αιγυπτιακού κράτους στη Μεσόγειο. Έτσι...

Όμως όλα αυτοί λογαριάζαν χωρίς τον Ξενοδόχο! Αντί να διεκδικήσει θέσεων ενάντια και αντί για φόβο εξέγερση. Για εβδομάδες στην πλατεία Ταχρίρ, χριστιανοί και μουσουλμάνοι Αιγύπτου ενω-

μενοι απέναντι στις σφαίρες και την κρατική βία επέδειξαν ότι, όχι μόνο δεν κατόπιαν το παραμύθι της "ισλαμικής τρομοκρατίας", αλλά και ότι ήταν ικανοί να το βουλεύουν ασπάρφο.

Σήμερα, είναι κοινός τόπος στην Αίγυπτο ότι οι "κόκκινα" "ισλαμικές" βόμβες των αρχών του Γενάρη ήταν έργο του Αιγυπτιακού Υπουργείου Εσωτερικών. Και έτσι οι Αιγύπτιοι εξεγερμένοι απέδειξαν ότι οι βόμβες στο ψαχνό είναι κρατικές δουλειές και ότι οι κρατικές δουλειές, σοφίστησε κτηνώδεις, μπορούν να αποσκοπούν. Είναι καλά νέα αυτά. Πολύ καλά νέα.

Και θα 'ταν ακόμη καλύτερα αν δεν ζούσαμε στην Ελλάδα. Γιατί φοβόμαστε πως, αν ποτέ το Ελληνικό κράτος δράσει παρομοίως με το Αιγυπτιακό, οι Έλληνες δεν θα έχουν να επιδείξουν ούτε το δέκατο της συνειδητής της ψευδαίσθησης της γνώσης, της ενότητας και της μαχητικότητας που επέδειξαν οι Αιγύπτιοι προλετάριοι. Που κατά τα άλλα κοιδορούνται ως "οπισθοδρομικοί"...

autonome antifa

στην πλατεία Ταχρίρ, οι γυναίκες πάλεψαν ενάντια στη δικτατορία - όπως όλοι

Ποιοι είναι οι οπισθοδρομικοί;

εκείνοι που το μεγάλο τους πρόβλημα είναι η δικτατορία ή εκείνοι που το μεγάλο τους πρόβλημα είναι οι μετανάστες;

εκείνοι που το όνειρό τους είναι η ελευθερία ή εκείνοι που το όνειρό τους είναι η καταπόνηση;

εκείνοι που κλονίζουν τις γεωπολιτικές ισορροπίες ή εκείνοι που ακούνε "συμμαχία με το Ισραήλ" και δεν καταλαβαίνουν Χριστό;

autonome antifa

στην πλατεία Ταχρίρ, απαγορεύονταν να περουνόσση όπλα για τον φόβο της παραδοκείας

Ποιοι είναι οι ανορθολογικοί;

εκείνοι που θυσιάζουν απέναντι στο κράτος τους, ή εκείνοι που το θέλουν σαν τον μεγάλο πατέρα;

εκείνοι που επιτίθενται ή εκείνοι που κλαψουρίζουν;

εκείνοι που χιτζούν οργανώση με τα χρόνια ή εκείνοι που πιστεύουν με τα αυτιά τους πως η οργανώση πηγάζει απ' τα μπλοκ;

autonome antifa

συλλογικά ανάγνωση επιτηρημένων στην πλατεία Ταχρίρ

Ποιοι είναι οι σκοταδιστές;

εκείνοι που είναι όλοι μαζί ή εκείνοι που είναι ο καθένας μόνος του;

εκείνοι που πετάνε πέτρες ή εκείνοι που γονατίζουν απ' τα δάσκα;

εκείνοι που μαθαίνουν από τη συλλογική ζωή ή εκείνοι που μπλοκάρουν παραδομένοι στον αυτισμό;

autonome antifa

στην πλατεία Ταχρίρ, χριστιανοί και μουσουλμάνοι περφορούσαν και μάχονταν μαζί

Ποιοι είναι οι θρησκόληπτοι;

εκείνοι που μάχονται δίπλα δίπλα ανεξαρτήτως θρησκείας ή εκείνοι που μαζεύουν τρία μύρια υπογραφές για να αναγράφουν θρήσκωμα οι ταυτότητες;

εκείνοι που γονατίζουν δικτατορίας ή εκείνοι που χιτζούν ελληνσοερβικές φιλιές;

εκείνοι που ρίχνουν τα Μουμπάρακ ή εκείνοι που ακόμη νοσταλγούν τον Χριστόδουλο;

autonome antifa

Η χρονιά στην Αίγυπτο δεν ξεκίνησε με εξέγερση, αλλά με μια τυφλή βομβιστική επίθεση σε χριστιανική εκκλησία, που άφησε πίσω της 21 νεκρούς. Το αιγυπτιακό Υπουργείο Εσωτερικών «έδειξε» ως δράστες της επίθεσης αιμοσταγείς μουσουλμάνους, προσπαθώντας να πυροδοτήσει έναν θρησκευτικό εμφύλιο. Η επιθυμία του Μουμπάρακ και των φίλων του απέτυχε οικτρά. Για εβδομάδες χριστιανοί και μουσουλμάνοι έδιναν κοινές μάχες. Ανάμεσα στ' άλλα και για το ότι το ίδιο τους το κράτος βρισκόταν πίσω απ' την βόμβα στο ψαχνό. Ήταν μια σπάνια στιγμή ενότητας και ως τέτοια άξιζε να επισημανθεί.

Οι εξεγέρσεις που συντάραξαν τον αραβικό κόσμο εκτός απ' τη συντριβή των στρατιωτικών δικτατοριών που για χρόνια κυβερνούσαν με το βούρδουλα, πέτυχαν και κάτι ακόμα: κατέρριψαν όλα τα στερεότυπα που μεθοδικά και με σύστημα ξέρναγε εναντίον των αράβων προλετάρων ο δυτικός ρατσισμός. Ξαφνικά οι «σκοταδιστές» μουσουλμάνοι έκαναν σκόνη τις χούντες και τους μπάτσους τους. Ξαφνικά οι «θρησκόληπτοι» μουσουλμάνοι πέταγαν πέτρες στο ίδιο οδόφραγμα με τους χριστιανούς αδελφούς τους. Ξαφνικά οι «οπισθοδρομικές» μουσουλμάνες βρέθηκαν στην πρώτη γραμμή του αγώνα. Ξαφνικά οι «ανορθολογικοί» μουσουλμάνοι επέδειξαν οργανωτικές δομές, που στα μέρη μας τις διαβάζουμε στα βιβλία των εξεγέρσεων. Όμως ούτε η Αίγυπτος, ούτε η Τυνησία προέκυψαν «ξαφνικά». Μάλλον εμείς «ξαφνικά» ξετυφλωθήκαμε. Και μάθαμε έναν άλλο κόσμο...

**autonome
antifa**
αντιφασιστική συνέλευση
autonome.antifa@yahoo.com